

2) Artykuł 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2580/2001 należy interpretować w ten sposób, że obejmuje on przekazanie osobie prawnej, grupie lub podmiotowi figurującym na liście przewidzianej w art. 2 ust. 3 tego rozporządzenia, przez członka tej osoby prawnej, tej grupy lub tego podmiotu, funduszy, innych aktywów finansowych i zasobów gospodarczych, zebranych lub uzyskanych od osób trzecich.

(¹) Dz.U. C 148 z 5.6.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 1 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — postępowanie wszczęte przez Doris Povse przeciwko Maurovi Alpagde

(Sprawa C-211/10 PPU) (¹)

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Sprawy małżeńskie oraz sprawy dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Bezprawne uprowadzenie dziecka — Środki tymczasowe dotyczące „władzy rodzicielskiej” — Prawo do pieczy — Zarządzenie powrotu dziecka — Wykonanie — Jurysdykcja — Pilny tryb prejudycjalny)

(2010/C 234/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Doris Povse

Strona pozwana: Mauro Alpagde

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberster Gerichtshof — Wykładnia art. 10 lit. b) ppkt iv), art. 11 ust. 8, art. 42 ust. 2 oraz art. 47 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr

1347/2000 (Dz.U. L 338, s. 1) — Urowadzenie dziecka — Właściwość sądów państwa członkowskiego w zakresie wydania orzeczenia nakazującego powrót dziecka do tego państwa członkowskiego w sytuacji, gdy dziecko od ponad roku zamieszkuje w innym państwie członkowskim i gdy sąd pierwszego państwa wydał, już po uprowadzeniu, orzeczenie przyznające tymczasowo pieczę nad dzieckiem rodzicowi, który je uprowadził — Możliwość odmowy wykonania orzeczenia nakazującego powrót dziecka do pierwszego państwa członkowskiego w interesie dziecka

Sentencja

- 1) Wykładni art. 10 lit. b) ppkt iv) rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 należy dokonywać w ten sposób, że środek tymczasowy nie stanowi „orzeczenia o prawie do pieczy nad dzieckiem, w którym nie zarząd[ono] powrotu dziecka” w rozumieniu tego przepisu i nie może stanowić podstawy do przekazania właściwości sądom państwa członkowskiego, do którego dziecko zostało bezprawnie uprowadzone.
- 2) Wykładni art. 11 ust. 8 rozporządzenia nr 2201/2003 należy dokonywać w ten sposób, że orzeczenie sądu właściwego zarządzającego powrót dziecka mieści się w zakresie stosowania tego przepisu, nawet jeśli nie zostało poprzedzone orzeczeniem tego sądu kończącym postępowanie w sprawie prawa do pieczy nad dzieckiem.
- 3) Wykładni art. 47 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 2201/2003 należy dokonywać w ten sposób, że późniejsze orzeczenie wydane przez sąd państwa członkowskiego wykonania, które przyznaje tymczasowe prawo do pieczy i jest wykonalne w świetle prawa tego państwa, nie może stanowić przeszkody dla wykonania opatrzonego zaświadczeniem orzeczenia, wydanego wcześniej przez sąd właściwy państwa członkowskiego pochodzenia i zarządzającego powrót dziecka.
- 4) Nie można odmówić wykonania w państwie członkowskim wykonania opatrzonego zaświadczeniem orzeczenia z tego względu, że z uwagi na zmianę sytuacji zaistniałą po jego wydaniu jego wykonanie mogłoby poważnie zagrażać nadrzędnemu interesowi dziecka. Taka zmiana powinna zostać podniesiona przed sądem właściwym państwa członkowskiego pochodzenia, do którego również powinien wpłynąć ewentualny wniosek o zawieszenie wykonania jego orzeczenia.

(¹) Dz.U. C 179 z 03.07.2010.